

Nr 405

Av herr Bengtsson i Varberg, om kostnadsfritt tillhandahållande av stödjebandage och ortopediska hjälpmedel.

(Lika lydande med motion nr 340 i Första kammaren)

Anskaffandet av stödjebandage, proteser och andra för den vanföre nödvändiga ortopediska hjälpmedel har visat sig mycket ekonomiskt betungande för den enskilde trots att staten numera svarar för $\frac{3}{4}$ av inköpskostnaden. Vid en av De vanföras riksförbund företagen undersökning bland personer med benamputationer framgick att den enskildes kostnader för helbensproteser årligen uppgick till mellan 180 och 300 kr. Härtill kommer av sjukkasse eller statsbidrag icke täckta resekostnader samt förlorad arbetsförtjänst under två till fem dagar vid provtagning och kontroll. Under sin uppväxttid måste de vanföra barnen och ungdomarna mycket ofta byta ut sina hjälpmedel, vilket självfallet medför kännbara kostnader för barnens föräldrar. Den successiva kostnadsökningen för dessa hjälpmedel, föranledda bl. a. av ökade material- och lönekostnader, avspeglas i det ökade anslaget för ändamålet i årets statsverksproposition. Den vanföre, som själv får svara för viss del av kostnaderna, har fått vidkännas en motsvarande utgiftsökning.

Frågan om ytterligare utvidgning av det statliga bidraget har aktualiserats vid flera tillfällen, bl. a. av departementschefen i 1960 års statsverksproposition. Statsrådet och statsutskottet ansåg sig icke beredda att vid denna tidpunkt tillstyrka att staten skulle påtaga sig hela kostnaden för ifrågakarande hjälpmedel men avgav positiva uttalanden i frågan.

För att mildra verkningarna av de ofta betungande kostnader som den enskilde måste vidkännas vid anskaffning av nödvändiga ortopediska hjälpmedel har ett tiotal landsting beslutat att i *avvaktan på höjt statligt bidrag* helt eller delvis täcka den på patienten belöpande kostnadsdelen. Villkoren och beloppen är emellertid mycket skiftande landstingen emellan. En del landsting betalar sålunda endast för viss sjukdomsgrupp, andra tillämpar skiftande grundbelopp som den enskilde själv får svara för. Den vanföres möjligheter att få kompletteringsbidrag från landsting är sålunda beroende av inom vilket landstingsområde vederbörande är bosatt.

För obemedlade personer betalar i regel hemkommunen den del av kostnaden, som faller på den enskilde. Det förekommer emellertid relativt ofta att invalidpensionärer och motsvarande inkomsttagare själva får svara för

kostnaderna i fråga. Detta har medfört att vanföra på många håll saknar erforderliga hjälpmedel såsom t. ex. rullstolar.

Ortopediska hjälpmedel är nödvändiga för att fullfölja de vanföras medicinska behandling. De syftar till att förbättra invalidens funktionsförmåga. Ortopediska hjälpmedel bör jämföras med sådana läkemedel för vilka det allmänna bär hela kostnaden.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställer jag,

att riksdagen måtte besluta att den nuvarande kostnadsfördelningen för stödjebandage och ortopediska hjälpmedel ändras så, att staten påtager sig hela kostnaden.

Stockholm den 28 januari 1961

Ingemund Bengtsson
i Varberg